



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 14. Apologia Photii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

Sæculum IX. *triarcha ad Thronum suum redierit; non enim hoc ipsi ante adventum nostrum licuisse credit. Tum Elias Legatus Jerosolymitanus: Photium nunquam non pro suo Patriarcha habuerunt tres Patriarchæ Orientis, & omnes ferme Episcopi Clericique Constantinopolitani; quid ergo obstabat, quo minus Thronum suum denuo conscenderet? Addidit Concilium: Rediit Photius, consentientibus tribus Patriarchis, ab Imperatore rogatus, quin potius vi compulsus, & tota Ecclesia Constantinopolitana summis precibus ad expetente. Ergo si vobis credimus, ait Petrus Cardinalis, nemini vim intulit Photius? neminem afflixit, ut Tyrannus? tantum hoc abest, respondit Concilium, ut potius mansuete & tranquille omnia peracta. Petrus Cardinalis: Sit Nomen Domini benedictuum!*

§. XIV.

Apologia Photii.

Tunc vero Photius: *Deum testem invococo, quod Sedes Constantinopolitana nunquam mihi in desiderio fuerit. Et id plerique adstantium norunt. Prima vice tantum onus invitatus flens largitus, & ineluctabili imperio Principis tunc regnantis compulsus suscepi, postquam diu repugnassem, consentientibus vero Episcopis & Clericis, qui, me inscio, De-*

creto subscripserant. Tandem, ne fugæ ^{Sæculum IX.}
locus esset, custodia traditus sum. Hic A. C. 879.

Concilium loquentem interpellans dixit: Hæc omnes scimus, quod nempe ipsi vidimus, vel a testibus presentibus audivimus. Tunc rursus Photius: Deo permittente pulsus sum deinde de Sede mea. Nihil movi, nihil tentavi, quod in eam iterum eniterer. Non seditiones excitavi. Quietem me dedi, Deo gratias agens, ejusque judicio me submittere. Non aures Imperatoris importunus fatigavi; tandem pristinam Dignitatem recuperandi nec spes, nec cupido mihi supererat. Sed cum Deus, miraculorum omnium Auctor, cor Imperatoris non propter me, sed propter populum suum movisset, ab exilio me revocavit. Nihilominus, Ignatio felicis memoria spirante, eo adduci non potui, ut Cathedram meam conscenderem, quamvis multi, ut facerem, hortarentur atque vehementissime instarent, & quamvis, quod maxime dolebam, Fratres mei exilium & duram persecutionem sustinere cogerentur. Acclamavit Concilium: Vera dicit! & iterum Photius: quin cum Ignatio pacem conservare omnibus, quibus potui, modis, conatus sum. In Palatio collocuti sumus, alter alterius pedibus advoluti, erratorum veniam mutuo dedimus & accepimus. Morbo correptus vocavit me, accessi sæpius, solatia

Hist. Eccles. Tom. XII. X x tan-

Seculum IX. *tanquam Fratvi dilectissimo suggesti.*
A. C. 879. *Complures sibi in vita carissimos moriturus meæ curæ commisit; feci, quod sincerum amicum oportebat. Postquam e vivis excessit, Imperator, an animus esset onus Episcopale iterum subeundi, primum secreto mihi collocutus exploravit, deinde Patriciis publice ad me missis, se id cupere significavit. Illi jussu Imperatoris adjecerunt, Episcopos consentire, & Clericos id exoptare; unde nihil superesset, quod omnium voluntati objicere possem. Tandem honor mihi obtigit, ut ipse Imperator ad me veniret. Cessi, ne Divinæ providentiæ resistere viderer, mutationem, prodigio similem, admirans. Concilium dixit: Res ita se habuit, ut refers.*

Bevereg.
p. 279.

Sup. Lib.
XXVI.
§. 8.

Petrus deinde Cardinalis dixit. Non ignoratis, quod Ecclesia Romana Flavianum Constantinopolitanum, Joannem Chrysostomum, Cyrillum Jerosolymitanum & Polycronium e Sedibus suis pullos restituerit, S. Gregorius vero DIALOGUS, postquam Episcopum Dalmatiae, a calumniatore impetitur, persecutus fuisset, Ecclesiae suæ reddiderit. Coniicere pronum est, hic Petro de causa S. Gregorii cum Maximo Salonensi sermonem esse. Tum prosequitur: Zachariam a Nicolao Papa depositum Hadrianus Papa in Sedem suam remisit, & qui

qui hodie Petri Cathedram tenet eundem Sæculum IX.
 Bibliothecæ præfecit; unde nec Nicolao A. C. 879.
 nec Hadriano inferior, Dispensatione, ubi Ecclesiæ emolumentum id poscere videtur, uti potest. Addidit plura alia, quibus Papam Photii amicitiam exoptare publice profitebatur, acclamante Concilio.

M.S.

§. XV.

Epistolæ Orientalium.

Ubi exaudiri potuerunt, Legati Pontificii petierunt, ut Epistolæ Patriarcharum Orientalium legerentur, & annuente Concilio, lecta est primo Epistola Michaelis Patriarchæ Alexandrini ad Imperatorem data, quam Cosmus Presbyter attulerat. Qui eam scripsit, in laudibus Imperatoris plurimus est; tum subjungit Elogium Cosmi, quem ab Imperatore Alexandriam missum, Michael Patriarcha datis literis ad eum iterum direxerat. Contra, hæc Epistola Josephum, qui anno octingentesimo septuagesimo Concilio interfuerat, omnibus diris devovet in hunc modum: *Ille se Archidiaconum Michaelis Patriarchæ Alexandrini mentitus est, qui eum anathematizavit.* Is fuit Antecessor illius, qui hanc Epistolam scripsit; alter enim ejusdem nominis successerat. Postea in hac Epistola legitur: *Ita etiam res se*

Sup. Lib.
LI. §. 41.

XX 2

ba-